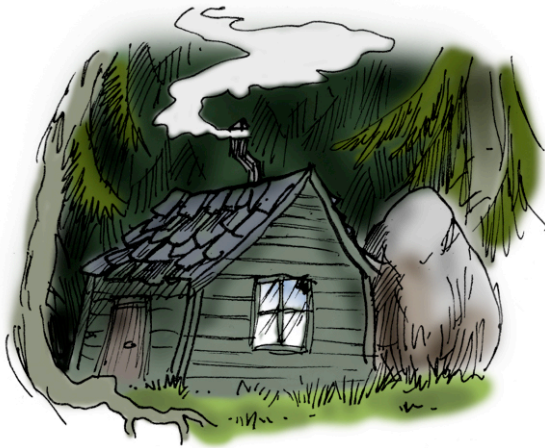

GRYMSKALLE OCH BLODIGA-BEN

Spökhistoria från Missouri, USA.

I de djupa skogarna kring Ozark-bergen levde en gång en gammal kvinna som sades vara den bästa häxan i trakten. Gamla Betty var ingen skönhet med sin krokiga näsa, stripiga hår och olikfärgade ögon (ett grönt och ett gult) men det fanns inte en krämpa som hon inte kunde bota. Alltså gick man till Betty när inga mediciner hjälpte, oavsett om man tyckte att hon var kuslig eller inte.

Väldigt länge levde Betty ensam i sin fallfärdiga stuga, men så fick hon plötsligt besök av en jättelik galt som började rota igenom hennes sopor. Betty var glad för sällskapet och lät grisen stanna. Hon döpte honom till "Grymskalle" eftersom han var så rysligt ful. Grymskalle följde Betty överallt hon gick, även in till stan dit hon gick för att handla en gång i veckan. Vissa människor kunde också svära på att de

sett Grymskalle gå omkring på bakbenen ibland. Vem vet vad Betty kunde få grisen att göra med sina trollkonster.

Men en dag kom Betty till stan ensam. Folk viskade och undrade vart Grymskalle tagit vägen. Specerihandlaren, som alltid köpte Bettys hemgjorda mediciner, undrade också.

"Var är Grymskalle idag?" frågade han.

"Jag har inte sett honom idag", mumlade Betty. "Jag börjar bli orolig. Om nån här i stan får se honom så säg till honom att genast gå hem!"

"Det ska jag göra" lovade specerihandlaren.

När gamla Betty kommit hem till sin skumma stuga blandade hon ihop en märklig sörja och hällde ut den på en tallrik.

"Vart har det gamla svinet tagit vägen?" frågade hon sörjan. I den mystiska vätskan började en serie bilder formas och Betty tittade noga. Först fick hon se en latmask till jägare som bodde kring nästa bergskräk. Hon visste nog att han brukade valla ihop grisar som inte var hans och ta hem dem till sin egen stuga. Men den här gången kunde hon se att Grymskalle var en av dem. Alla grisarna blev tagna till Svinskällar-svackan, en liten dalgång där man brukade slakta grisar. Och det blev nu Grymskalles öde. Han blev upphängd och förvandlad till kotletter tillsammans med alla de andra grisarna.

Sedan kunde Betty se hur jägaren slängde de blodiga benen i en stor hög i skogen och begav sig hemåt med köttbitarna.

Gamla Betty kokade av ilska när hon nu fått veta Grymskalles öde. Alla i trakten visste att Grymskalle var hennes gris och det visste förstås jägaren också. Men det hade inte precis stört honom i hans blodiga dåd. Och det skulle nu stå honom dyrt. Gamla Betty höll oftast på med vit magi till folks nytta och skydd. Men nog kunde hon frambesvärja svart trolldom lika bra. Nu plockade hon fram en gammal möglig bok hon får av sin mormor en gång i tiden och bläddrade till den allra sista sidan. Hon tände flera ljus och satte dem kring tallriken med sörjan som visade Grymskalles rester i högen av ben. Så började hon läsa: "Grymskalle och Blodiga-ben. Grymskalle och Blodiga-ben!" Så höll hon på tills plötsligt en blixtnö kom farande upp ur tallriken, ut genom fönstret och rakt genom backen till slaktplatsen. Där slog blixten ner i Grymskalles huvud, som låg överst i en hög med andra grishuvuden.

Genast öppnade huvudet sina ögon och ropade: "Blodiga-ben, upp och dansa med er!" Alla de ben som tillhört Grymskalle växte ihop igen och reste sig upp. Huvudet hoppade upp på halskotorna och började se sig om efter lämpliga vapen att använda mot jägaren. I skogen lånade han tänderna från en döende puma, klorna från en död björn och svansen från en ruttnande tvättbjörn. Tänderna stoppade han in i sin skalle, klorna trädde han på sina klövar och svansen satte han på huvudet (eftersom han tyckte att det såg stiligt ut). Så travade Grymskalle och Blodiga-ben iväg mot jägarens stuga. När han kom dit var jägaren inte hemma, men han gick in i ladan och hoppade upp på loftet för att vänta.

När det skymde kom jägaren hem och gick in i ladan för att sätta in hästen. När han hörde ett märkligt grymtande från loftet tittade han upp, men kunde bara skimta något svagt i skummet.

Det enda han kunde se var två stora ögon som stirrade på honom. Jägaren trodde att det var några ungar som skojade med honom så han skojade tillbaka.

”Kors i alla mina dar, så stora ögon du har! Vad har du dem till?” frågade han.

”För att se din grav med!” grymtade Grymskalle.

”Ha, ha! Väldigt roligt!” skrattade jägaren och gick närmre för att kunna se bättre. Nu såg han både ögonen och klorna.

”Kors i alla mina dar, så stora klor du har! Vad har du dem till?” frågade jägaren.

”Till att gräva din grav med!” grymtade Grymskalle.

Så fick jägaren se tvättbjörn-svansen.

”Kors i alla mina dar, vilken svans! Vad har du den till?” undrade han.

”Till att borsta över din grav med!” morrade Grymskalle och hoppade ut från loftet.

Nåt så rysligt hade jägaren aldrig sett i hela sitt liv och han kastade sig skräckslagen ut från ladan. Han hade tänkt rusa in i sin stuga och låsa om sig men innan han nådde trappan var Grymskalle över honom. Han stirrade på vidundrets gula ögon, de blodiga stinkande benen, tvättbjörn-svansen, klorna och de vassa tänderna i det fula grishuvudet.

”Kors i alla mina dar, så vassa tänder du har! Vad har du dem till?” pep jägaren.

”Till att äta upp dig med, som du ville äta upp mig!” skrattade Grymskalle så det ekade långt över bergåsarna. Sedan hörde folket i Ozarkbergen ett så blodisande skrik att någon väl aldrig hört något värre varken förr eller senare!

De dröjde flera dagar innan någon vågade sig fram till jägarens stuga för att se vad som hänt. Men man fann inga spår av honom alls –han var helt försvunnen. Däremot började folk prata om en annan gräslig sak de sett. Grymskalle hade återvänt till gamla Betty, men nu var han bara ett skelett nedsmetat med torkat blod. Precis som innan bökade han runt bland hennes sopor, men nu följde han inte längre Betty till stan och det var alla stadsborna tacksamma för. Men en gång i månaden, vid fullmåne, kunde man se Grymskalle rida på jägarens häst genom stan med sitt gräsliga huvud lyft högt i en kloförsedd tass!

SLUT!